

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci žalobců: **E. T.**, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.6.2015, č.j. MV-103608-4/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 11. 6. 2015, č.j. MV-103608-4/SO-2014, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 8. 7. 2015 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2015, č. j. MV-103608-4/SO-2014 (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí

Ministerstva vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo“) ze dne 5. 6. 2014, č. j. OAM-5295-18/TP-2013 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), kterým Ministerstvo zamítlo žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc, a to ve znění do 16. 8. 2015 (dále též „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl žalobce evidován v evidenci nežádoucích osob dle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo rozhodlo dále výrokem II. o vyloučení odkladného účinku rozkladu dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 správního řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále též „s.ř.“) jelikož to, dle správního orgánu, naléhavě vyžaduje veřejný zájem z důvodu vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob.

II. Obsah žaloby

[2] Žalobce má za to, že názor žalovaného o tom, že nemá žádný vliv přiznání odkladného účinku žalobě ve věci správního vyhoštění na zařazení či případné vyřazení žalobce do evidence nežádoucích osob, je nesprávný. Dle žalobce je zásadní, že policie má označit cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobce tvrdí, že odkladným účinkem nedošlo k vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, tudíž není možné žalobce označit za nežádoucí osobu a v návaznosti na to zamítnout žádost o trvalý pobyt pouze z důvodu vedení žalobce v evidenci nežádoucích osob.

[3] Žalobce konstatuje, že pokud má žaloba odkladný účinek, znamená to, že pravomocné rozhodnutí o vyhoštění formálně existuje, ale materiálně nikoli, a proto není možné spojit žádné faktické následky vyplývající z rozhodnutí s osobou, které se to týká. Dle žalobce žalovaný izolovaně vykládá ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců od ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které definuje nežádoucí osoby. Dle žalobce cizincem, jemuž nelze umožnit vstup na území na základě rozhodnutí o správním vyhoštění, se cizinec stává teprve vykonatelností rozhodnutí, nikoli jeho právní mocí. Proto konstatuje, že cizinec, který podal žalobu proti rozhodnutí o správním vyhoštění, která má odkladný účinek, není nežádoucí osobou, protože mu lze umožnit vstup na území. Žalobce dále odkazuje na ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ze kterého vyplývá, že do doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, se nezapočítává doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Dle žalobce se na něj nevztahuje definice nežádoucí osoby. Žalobce tudíž není nežádoucí osobou, a pokud je zařazen do evidence nežádoucích osob, je to v rozporu se zákonem.

III. Vyjádření žalovaného

[4] Žalovaný ve svém vyjádření, doručeném soudu dne 25. 9. 2015 odkazuje na spisový materiál a na napadené rozhodnutí. Žalovaný má za to, že napadené rozhodnutí dostatečně přezkoumatelným způsobem vypořádává námitky žalobce. Žalovaný uvádí, že je zřejmé jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Závěrem

konstatuje, že nelze vyhovět žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území z důvodu jeho evidence v evidenci nežádoucích osob.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[5] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Zdejší soud dospěl k závěru, po nařízeném soudním jednání, že žaloba **je důvodná**, že napadené rozhodnutí žalovaného **nebylo vydáno** v souladu se zákonem.

[6] Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 20. 3. 2013 žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 66 odst. 1 písm. a) a b) zákona o pobytu cizinců.

[7] Dne 5. 6. 2014 bylo vydáno rozhodnutí Ministerstvem č. j. OAM-5295-18/TP-2013, kterým zamítá žádost žalobce dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců z důvodu evidence žalobce v evidenci nežádoucích osob. Druhým výrokem Ministerstvo rozhodlo dle ustanovení § 85 odst. 2 písm. a) s.ř. o vyloučení odkladného účinku odvolání. Žalobce dne 10. 6. 2014 podal proti výše uvedenému rozhodnutí odvolání a dne 11. 6. 2015 bylo vydáno napadené rozhodnutí, které zamítá odvolání žalobce.

[8] Žalobce byl zařazen do evidence nežádoucích osob dle ustanovení § 154 odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců na základě pravomocného rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o vyhoštění ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237.

[9] Proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, o vyhoštění podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně dne 28. 3. 2014 (sp. zn. 32 A 29/2014), o čemž žalovaného informuje v rámci správního řízení o trvalém pobytu.

[10] Zákonná úprava uvádí, že nežádoucí osobou se dle ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území nebo na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění dle ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[11] Dle ustanovení § 73 odst. 1 s.ř. je v právní moci takové rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.

[12] **Námitka** žalobce, týkající se nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění je v projednávané věci **nedůvodná**, jelikož rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 19. 3. 2014. Správní orgán tak mohl ze zákona, na základě pravomocných podkladů zavést žalobce do evidence nežádoucích osob. O právní moci rozhodnutí o vyhoštění není pochyb.

[13] Žalobou podanou proti rozhodnutí (v projednávaném případě o správním vyhoštění) však, dle zákona o pobytu cizinců podle ustanovení § 172 odst. 3, je přiznán odkladný účinek na vykonatelnost napadeného rozhodnutí. Odkladný účinek však nemá vliv na právní moc ani účinky spojené toliko s právní mocí. **Námitka** žalobce týkající se odkladného účinku je **nedůvodná**.

[14] Rozhodnutí o vyhoštění nabylo právní moci a žalobce tak byl zaveden do evidence nežádoucích osob zcela dle zákona a uvedených podmínek v ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců. U správních rozhodnutí se uplatňuje princip presumpce správnosti, podle kterého se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy jej příslušný orgán prohlásí zákonem předvídanou formou za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 As 79/2008 – 128, dále např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 49/2015-42). Správní orgán prvního stupně proto postupoval správně, pokud vycházel z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.

[15] Zdejší soud však konstatuje, že v momentu, kdy správní orgán zamítá žádost o trvalý pobyt pouze a jenom z jediného důvodu, a to z důvodu vedení žadatele v evidenci nežádoucích osob, s vědomím, že v řízení, které je základem pro zavedení žadatele do evidence nežádoucích osob (řízení o správním vyhoštění), byla podána žaloba ke Krajskému soudu, bylo povinností správního orgánu toto soudní řízení vzít v potaz a reagovat na něj.

[16] Zákonnost pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce je totiž nutno, dle výše uvedeného, považovat, v tomto individuálním případě, za předběžnou otázku dle ustanovení § 57 s.ř., Předběžná otázka je ve správním řádu pravena v ustanovení § 57, podle něhož je předběžnou otázkou taková otázka, kterou nepřísluší rozhodovat správnímu orgánu, který vede správní řízení, současně však na rozhodnutí této otázky závisí vydání správního rozhodnutí, prozatím rozhodnuto, musí správní orgán jednat tak, aby rozhodnul teprve poté, až bude obeznámen s vyřešením předběžné otázky, na které vydání rozhodnutí závisí. Jelikož se v projednávaném případě jedná o dvě řízení, přičemž výsledek druhého řízení (žádost o trvalý pobyt) je přímo závislý na řízení prvním, o správním vyhoštění. Jedná se o vyřešení otázky, o které nepřísluší Ministerstvu rozhodovat, a tím, že byla podána žaloba, nebylo o konečném řešení předběžné otázky dosud pravomocně rozhodnuto. Předběžnou otázkou, o které nebylo dosud pravomocně rozhodnuto, se myslí rozhodnutí o zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění, které nebylo pravomocně posouzeno, v předmětné věci, soudem. Správní orgán tak měl postupovat v souladu s ustanovením § 57 s.ř.

[17] Správní orgán nemůže pominout tuto zásadní skutečnost, řízení o správním vyhoštění a související důvod pro zavedení do evidence nežádoucích osob, v případě, kdy se jedná o jediný zamítací důvod u žádosti o trvalý pobyt žalobce.

[18] Rozhodnutím, které řeší předběžnou otázku, jsou právní orgány v jiných řízeních a postupech vázány dle ustanovení § 57 odst. 3 a § 73 odst. 2 správního řádu (viz srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 As 89/2008-80).

[19] Zdejší soud poukazuje na obdobnou věc týkající se žádosti o trvalý pobyt stěžovatelky, o které však nebylo možné rozhodnout bez znalosti výsledku řízení o zrušení povolení matky stěžovatelky. Jednalo se o zjištění zásadního aspektu pro posouzení žádosti, kde bylo rozhodnutí, ve věci zrušení povolení matky stěžovatelky, posuzováno jako předběžná otázka, která byla určující pro posouzení žádosti stěžovatelky. Správní orgán řízení ve věci žádosti stěžovatelky do doby rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu její matky přerušil. (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 1 Azs 55/2015-46, k tomu dále srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2014, č. j. 4 Ans 4/2013-48).

[20] I v projednávané věci je pro rozhodnutí o žádosti o trvalý pobyt zásadní zjištění, zda je rozhodnutí o vyhoštění žalobce v souladu se zákonem, jelikož na jeho základě byl žalobce zaveden do evidence nežádoucích osob. Ze správního spisu je zřejmé, že Ministerstvo v projednávané věci mělo povědomí o podané žalobě proti rozhodnutí o vyhoštění žalobce. V případě, kdyby rozhodnutí o vyhoštění žalobce bylo zrušeno, neexistoval by podklad, na základě kterého by byl žalobce, dle zákona, do evidence nežádoucích osob zaveden. Žalobce byl zaveden do evidence pouze na základě pravomocného rozhodnutí o vyhoštění Policií České republiky.

[21] Zdejší soud nad rámec uvádí, že na základě vyžádaného správního spisu od Policie České republiky, týkající se správního řízení o správním vyhoštění žalobce zjistil, že v řízení o správním vyhoštění byla podána kasační stížnost. Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Brně a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 18. 3. 2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237, svým rozhodnutím ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 Azs 85/2016-29, zrušil. Prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění bylo zrušeno rozhodnutím Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 26. 9. 2016, č. j. CPR-12587-29/ČJ-2013-930310-V237. Aktuálně tak neexistuje podklad pro zavedení žalobce do evidence nežádoucích osob a naplnila se domněnka soudu výše uvedená.

[22] K dalším námitkám se zdejší soud vyjádřil následovně.

[23] Žalobce má za to, že žalovaný izolovaně vyložil ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců od ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud konstatuje, že ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců uvádí, že „*Policie označí cizince za nežádoucí osobu na základě a) pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území, nebo b) pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.*“. Ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zní „*nežádoucí osobou se rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv*

a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.“ Odstavec 5 ustanovení § 154 jednoznačně uvádí, že „ten, kdo žádá o zařazení cizince do evidence nežádoucích osob podle odstavce 1, musí dbát na zachování přiměřenosti mezi důvodem pro toto zařazení a důsledky tohoto zařazení. Policie je oprávněna požadovat po tom, kdo uplatňuje požadavek podle odstavce 1, prokázání přiměřenosti podle předchozí věty, pokud tato přiměřenost není prokázána v požadavku. Při prokazování přiměřenosti je třeba zejména posuzovat dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“

[24] Do evidence nežádoucích osob může být cizinec zařazen z několika důvodů, mezi základní patří označení na základě vlastních poznatků Policie, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy. Dále může Policie označit cizince za nežádoucí osobu na základě pravomocných rozhodnutí dle odst. 3 ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců nebo na základě dalších podmínek uvedených v odst. 4 ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 154 odst. 1 je zásadní pro ty, kteří chtějí zařadit cizince do evidence nežádoucích osob z důvodu bezpečnosti státu, z důvodu narušení veřejného pořádku apod. V projednávaném případě se tak nemůže jednat o izolovaný výklad, jelikož žalobce byl zařazen Policí do evidence nežádoucích osob na základě pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. Ve věci se tak nejedná o důvody zařazení uvedené v odstavci prvním ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců. Zdejší soud tak dává za pravdu žalobci, když uvádí, že se na něj nevztahuje definice uvedená v ustanovení § 154 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Toto tvrzení je však ve vztahu k projednávané věci bezpředmětné, jelikož pro projednávanou věc je zásadní ustanovení § 154 odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

[25] Následná **námitka** žalobce týkající se započítání doby, dle ustanovení § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, je tak na základě výše uvedeného **nedůvodná**.

V. Shrnutí a náklady řízení

[26] S ohledem na vše shora uvedené soud shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí zrušil postupem dle § 78 odst. 1 s. ř. s. z důvodu vad řízení.

[27] Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušovacím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). V dalším řízení tak bude nutno opětovně posoudit veškeré žalobcem uplatněné námitky s ohledem na shora vyslovené závěry krajského soudu.

[28] Výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi účastníky je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl úspěšný žalobce zastoupen advokátem, tak mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení dle Vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění k datu podání jednotlivých podání

(§ 15 advokátního tarifu), které představuje odměna za právní zastoupení advokátem (tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu v účinném znění) a to za 2 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí zastoupení a žaloba) a 2x režijní paušál dle § 13 advokátního tarifu, celkově ve výši vyčíslené na částku 6.800 Kč, tj. 8.228 Kč vč. DPH. Žalobci pak dále náleží zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč. Vše tedy celkem vyčísleno na částku 11.228 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. února 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu